

Forslag

til

Lov om dagpenge ved sygdom, tilskadekomst eller fødsel.

Fremsat den 19. maj 1971 af *socialministeren*.

Kapitel 1.

Indledning.

§ 1. Dagpenge efter denne lov ydes som erstatning for tab af indtægt ved uarbejdsdygtighed på grund af sygdom, herunder tilskadekomst, eller fødsel.

Stk. 2. Personer, der udfører husligt arbejde i eget hjem, kan sikre sig dagpenge efter kapitel 6.

Kapitel 2.

Dagpengegivende indtægter.

§ 2. Dagpenge ydes på grundlag af lønindtægt og anden erhvervsindtægt, som i væsentlig grad skyldes den sikredes egen arbejdsindsats. Socialministeren fastsætter regler om, hvilke indtægter, der skal henregnes til lønindtægt, og hvilke indtægter, der skal henregnes til anden erhvervsindtægt.

Stk. 2. Retten til dagpenge er betinget af, at indtægten er skattepligtig her i landet.

Stk. 3. Direktøren for den offentlige sygesikring kan fastsætte bestemmelser om, at personer, der ikke er skattepligtige her i landet, har ret til dagpenge. Direktøren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at personer, der har ret til dagpenge i et andet land, ikke har ret til dagpenge.

Kapitel 3.

Dagpengenes størrelse.

§ 3. Dagpengene udgør 90 pct. af den dagpengegivende indtægt. Ydelsen kan dog ikke overstige 101 kr. pr. dag (højeste sats) og kan ikke være mindre end 10 kr. pr. dag (laveste sats).

Stk. 2. Dagpengenes højeste og laveste sats forhøjes eller nedsættes med 1 pct., hvis den gennemsnitlige faktiske timefor-

Socialmin. DFS. j. nr. 3500-3.

tjeneste i januar kvartal for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet, som den er offentliggjort af Danmarks Statistik (inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg), stiger eller falder med 1 pct. i forhold til den tilsvarende timefortjeneste i januar kvartal 1970. For hver yderligere stigning eller fald i timefortjenesten med 2 pct. i forhold til januar kvartal 1970 forhøjes eller nedsættes dagpengenes højeste og laveste sats med yderligere 2 pct. af det oprindelige beløb. Beløbene afrundes til nærmeste hele kronebeløb. Reguleringen har virkning fra den følgende 1. april efter offentliggørelsen af timefortjenesten.

§ 4. Dagpenge, som skal udbetales af arbejdsgiveren, beregnes på grundlag af den sikredes gennemsnitlige lønindtægt hos arbejdsgiveren i de sidste 4 uger før sygdommens indtræden eller, hvis den sikrede har været beskæftiget hos arbejdsgiveren i mindre end 4 uger, den gennemsnitlige lønindtægt i den tid, den sikrede har været beskæftiget hos arbejdsgiveren.

Stk. 2. Dagpenge, der erstatter tab af lønindtægt, beregnes i øvrigt på grundlag af den sikredes årlige lønindtægt.

§ 5. Dagpenge, der erstatter tab af anden erhvervsindtægt, beregnes på grundlag af den sikredes årlige anden erhvervsindtægt.

§ 6. Socialministeren fastsætter regler om anvendelse af indtægtsoplysninger fra skattevæsenet ved beregning af dagpenge efter § 4, stk. 2, og § 5, om regulering af de således beregnede dagpenge efter indkomstudviklingen og om beregning af dagpenge på et andet grundlag i tilfælde, hvor den sikredes indtægtsforhold har ændret sig væsentlig.

§ 7. Dagpengene afrundes til nærmeste hele kronebeløb.

Stk. 2. Beløb, der er mindre end laveste sats, udbetales ikke.

Stk. 3. Hvis dagpengene sammen med anden hjælp under uarbejdsdygtighed, bortset fra offentlig hjælp, overstiger den dagpengegivende indtægt, nedsættes dagpengene med det overskydende beløb.

Kapitel 4.

Uarbejdsdygtighed som betingelse for ret til dagpenge.

§ 8. Dagpenge ydes ved fuld uarbejdsdygtighed på grund af sygdom.

Stk. 2. Ved delvis uarbejdsdygtighed kan der ydes nedsatte dagpenge. Nedsatte dagpenge må ikke udgøre mindre end $\frac{1}{4}$ af dagpengenes fulde beløb.

Kapitel 5.

Ventetid og ophør.

§ 9. Dagpenge udbetales for 5 dage om ugen (dagpengedage) og beregnes for en uge ad gangen.

Stk. 2. Dagpenge, der erstatter tab af lønindtægt, udbetales ikke for de første 3 dagpengedage (ventetid) i hver sygeperiode.

Stk. 3. Dagpenge, der erstatter tab af anden erhvervsindtægt, udbetales ikke for de første 25 dagpengedage (ventetid) i hver sygeperiode, medmindre vedkommende har sikret sig frivilligt efter kapitel 6.

Stk. 4. I ventetiden for arbejdsledige frgår de dage, i hvilke de pågældende har været tilmeldt arbejdsformidlingen som ledige umiddelbart forud for sygdommen.

Stk. 5. Direktøren for den offentlige sygesikring kan fastsætte regler om udbetaling af dagpenge inden udløbet af ventetiden.

§ 10. Udbetaling af dagpenge ophører den dag, den sikrede er arbejdsdygtig, uanset om han undlader at træde i arbejde eller at raskmelde sig.

§ 11. Dagpenge kan ikke udbetales i en kalendermåned, såfremt der i de 24 forudgående kalendermåneder er udbetalt dagpenge for mere end 260 dagpengedage.

Stk. 2. Er dagpengeretten opbrugt under en sammenhængende sygeperiode på mere end 260 dagpengedage, er det endvidere en betingelse for fornyet udbetaling, at den sikrede godtgør, at han efter dagpengerettens ophør efter stk. 1 har været raskmeldt og i mindst 5 uger har haft dagpengegivende indtægt, der mindst berettiger til dagpengenes laveste sats. Er den pågældende sikret efter § 15, skal han i stedet godtgøre, at han efter det nævnte tidspunkt har været raskmeldt, og at der er gået 5 uger, inden han på ny er blevet sygemeldt.

Stk. 3. I særlige tilfælde, hvor der er rejst sag om den sikredes erhvervsmæssige revalidering, kan det sociale udvalg efter forhandling med revalideringsmyndighederne forlænge dagpengeperioden, dog længst indtil revalidering er iværksat.

§ 12. Til personer, der modtager folkepension, invalidepension eller enkepension, eller som er fyldt 67 år, kan dagpenge ikke udbetales i en kalendermåned, såfremt der i de 12 forudgående kalendermåneder er udbetalt dagpenge for mere end 65 dagpengedage.

Stk. 2. Er dagpengeretten opbrugt under en sammenhængende sygeperiode på mere end 65 dagpengedage, er det endvidere en betingelse for fornyet udbetaling, at den sikrede godtgør, at han efter dagpengerettens ophør efter stk. 1 har været raskmeldt og i mindst 13 uger har haft dagpengegivende indtægt, der mindst berettiger til dagpengenes laveste sats. Er den pågældende sikret efter § 15, skal han i stedet godtgøre, at han efter det nævnte tidspunkt har været raskmeldt, og at der er gået 13 uger, inden han på ny er blevet sygemeldt.

Stk. 3. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan direktøren for den offentlige sygesikring forlænge dagpengeperioden for personer, der oppebærer invalidepension.

Stk. 4. Hvis en sikret, der modtager dagpenge efter denne lov, findes berettiget til folkepension, invalidepension eller enkepension, skal de dagpenge, som det sociale udvalg har ydet pensionisten i tiden mellem den dag, fra hvilken pensionen beregnes, og anvisningsdagen, så vidt muligt fradrages ved udbetalingen af pension. Fradraget foretages dog kun i det omfang, der i dette tidsrum og i de nærmest forudgående 3 måneder

er ydet dagpenge for mere end 65 dagpenge-dage.

§ 13. Ved beregning af dagpengeperioder efter §§ 11 og 12, medregnes ikke dage, hvori der er ydet dagpenge

- 1) fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden,
- 2) fra det sociale udvalg til og med 13. dagpenge-dag og
- 3) i anledning af fødsel efter kapitel 9.

Kapitel 6.

Frivillig sikring.

§ 14. Personer, der har anden dagpenge-givende erhvervsindtægt end lønindtægt, kan sikre sig dagpenge fra 4. dagpenge-dag til og med 25. dagpenge-dag.

§ 15. Personer, der udfører husligt arbejde i eget hjem for mindst én person foruden sig selv, kan sikre sig dagpenge fra 4. dagpenge-dag.

§ 16. Adgangen til at sikre sig dagpenge efter §§ 14 og 15 eller til at få tidligere sikrede dagpenge forhøjet ophører ved det fyldte 50. år. Direktøren for den offentlige sygesikring kan fastsætte regler om, at denne aldersgrænse kan fraviges i særlige tilfælde.

Stk. 2. Anmodning om sikring af dagpenge eller om forhøjelse af tidligere sikrede dagpenge kan ikke indgives under uarbejdsdygtighed på grund af sygdom eller svækkelse eller under midlertidig sygdom, der ikke medfører uarbejdsdygtighed. Direktøren for den offentlige sygesikring fastsætter de nærmere regler herom.

Stk. 3. Personer, der ophører med at have dagpengegivende lønindtægt, kan uden hensyn til alder og helbredstilstand sikre sig dagpenge, hvis anmodningen fremsættes inden 3 måneder efter, at den dagpengegivende lønindtægt er ophørt. Dagpengene kan ikke overstige de dagpenge, som den pågældende havde ret til på grundlag af lønindtægten.

Stk. 4. Ved indgivelse af anmodning om sikring af dagpenge må vedkommende afgive en erklæring om sine indtægtsforhold og om eventuel adgang til anden hjælp i sygdomstilfælde.

Stk. 5. Den sikrede har pligt til at underrette det sociale udvalg om mere varig nedgang i indtægten.

§ 17. Retten til dagpenge indtræder 3 måneder efter, at anmodning om optagelse i den frivillige sikring er indgivet. Samme frist gælder ved forhøjelse af tidligere sikrede dagpenge.

Stk. 2. Personer, der er omfattet af § 16, stk. 3, og personer, der kommer til skade ved et ulykkestilfælde, har ret til dagpenge, selv om fristen efter stk. 1 ikke er udløbet.

§ 18. Dagpenge kan sikres efter højeste og laveste sats samt med beløb svarende til $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ og $\frac{3}{4}$ af højeste sats. Frivilligt sikrede dagpenge sammen med eventuelle dagpenge efter lovens øvrige bestemmelser kan ikke overstige den højeste sats.

Stk. 2. Dagpenge på grundlag af anden erhvervsindtægt kan højst sikres med 90 pct. af denne indtægt.

Stk. 3. Dagpenge efter § 15 kan højst sikres med halvdelen af højeste sats.

Kapitel 7.

Udbetaling af dagpenge fra arbejdsgiveren ved sygdom.

§ 19. Lønmodtagere, der ved sygdoms indtræden har været beskæftiget hos arbejdsgiveren mindst 40 timer inden for de sidste 4 uger, og som ikke har ret til fuld løn under sygdom, har efter ventetiden på 3 dagpenge-dage ret til fra arbejdsgiveren at få udbetalt dagpenge i 10 dagpenge-dage (arbejdsgiverperioden).

Stk. 2. Retten til dagpenge fra arbejdsgiveren gælder, uanset om ansættelsen ophører inden udløbet af arbejdsgiverperioden.

§ 20. Anmeldes sygdomstilfældet til arbejdsgiveren inden udløbet af en frist på 3 dagpenge-dage efter ventetiden, udbetaler arbejdsgiveren dagpenge fra den 1. dagpenge-dag efter ventetiden.

Stk. 2. Anmeldes sygdomstilfældet efter fristens udløb, udbetales dagpenge fra anmeldelsesdagen.

Stk. 3. Direktøren for den offentlige sygesikring kan fastsætte regler, hvorefter der også ved anmeldelse efter fristens udløb,

men inden 3 måneder efter sygdommens indtræden, kan udbetales dagpenge fra 1. dagpengedag efter udløbet af ventetiden.

§ 21. Arbejdsgiveren kan afkræve den sikrede en lægeerklæring, der betales af den sikrede.

§ 22. Undlader en arbejdsgiver helt eller delvis at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden, udbetales dagpengene af det sociale udvalg for arbejdsgiverens regning.

Stk. 2. Det sociale udvalg underretter arbejdsgiveren om udbetalingen, herunder om størrelsen af det beløb arbejdsgiveren skal betale til dækning af de ydede dagpenge. Beløbet skal betales til det sociale udvalg inden 4 uger efter, at arbejdsgiveren har modtaget underretning om udbetalingen. Beløbet kan inddrives ved udpantning.

§ 23. Arbejdsgivere, som beskæftiger lønnet medhjælp i et omfang, der ikke overstiger grænser fastsat af socialministeren, kan frigøre sig fra forpligtelsen til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden mod at betale et særligt bidrag til dagpengefonden. Forpligtelsen overtages i stedet af det sociale udvalg. Regler herom fastsættes af socialministeren.

§ 24. Arbejdsgiveren kan ved aftale med lønmodtageren frigøre sig fra forpligtelsen til at udbetale dagpenge ved tilbagevendende fraværsperioder på grund af samme sygdom. For at være gyldig skal aftalen godkendes af det sociale udvalg i den kommune, hvor lønmodtageren har bopæl.

Kapitel 8.

Udbetaling af dagpenge fra det sociale udvalg.

§ 25. Det sociale udvalg udbetaler dagpenge

- 1) til lønmodtagere ved sygdom ud over arbejdsgiverperioden,
- 2) til lønmodtagere, der ikke har ret til dagpenge fra arbejdsgiveren,
- 3) til personer med dagpengegivende anden erhvervsindtægt samt
- 4) til andre, der har ret til dagpenge.

Stk. 2. Dagpenge udbetales af det sociale udvalg i den kommune, hvor den sikrede har bopæl.

§ 26. Indgives anmodning om dagpenge senere end 3 dagpengedage efter den første dag, for hvilken udvalget kan udbetale dagpenge, udbetales dagpenge først fra dagen for anmodningen.

Stk. 2. Direktøren for den offentlige sygesikring kan fastsætte regler, hvorefter der også ved anmodning efter fristen, men inden 3 måneder efter sygdommens indtræden, kan udbetales dagpenge fra 1. dagpengedag efter udløbet af ventetiden.

Stk. 3. Den sikrede skal afgive erklæring om årsagen til uarbejdsdygtigheden, om indtægts- og arbejdsforhold samt om andre forhold af betydning ved afgørelsen af spørgsmålet om hans ret til dagpenge. Oplysningerne om løn- og ansættelsesforhold skal bekræftes af arbejdsgiveren, af en anerkendt arbejdsløshedskasse eller af arbejdsformidlingen.

Stk. 4. Anmodning om dagpenge skal indgives på en blanket, der er godkendt af direktøren for den offentlige sygesikring.

§ 27. Det sociale udvalg kan om fornødent afkræve den sikrede en lægeerklæring. Erklæringen betales af det sociale udvalg.

Stk. 2. Erklæringen skal afgives på en blanket, der er godkendt af direktøren for den offentlige sygesikring.

§ 28. En arbejdsgiver, der yder løn under fravær fra arbejdet, er berettiget til at få udbetalt de dagpenge, som den sikrede ellers ville have ret til, dog højst med beløb svarende til 90 pct. af den udbetalte løn for samme tidsrum. Ved fravær på grund af sygdom regnes tidsrummet fra 1. dagpengedag efter udløbet af arbejdsgiverperioden. Skyldes fraværet svangerskab og fødsel, regnes tidsrummet fra 1. dagpengedag.

Stk. 2. Har den sikrede løn under fravær fra flere arbejdsgivere, deles dagpengene mellem arbejdsgiverne i forhold til størrelsen af de udbetalte lønindtægter. Er en arbejdsgivers andel pr. dag mindre end dagpengenes laveste sats, deles dagpengene mellem de øvrige arbejdsgivere.

Stk. 3. Direktøren for den offentlige sygesikring fastsætter regler om arbejdsgiveres pligt til at anmelde arbejdstageres fravær samt om anmeldelse af krav om udbetaling af dagpenge til arbejdsgiverne.

Kapitel 9.

Særlige regler om dagpenge ved fødsel.

§ 29. En kvinde, der har dagpenge-givende lønindtægt, er under fravær fra arbejdet på grund af svangerskab og fødsel berettiget til dagpenge fra det tidspunkt, hvor der skønnes at være 8 uger til fødslen. Dagpenge kan ydes i 14 uger, dog altid så længe efter fødslen, som det i medfør af lovgivningen om arbejderbeskyttelse er forbudt en kvinde at tage arbejde.

§ 30. Retten til dagpenge er betinget af, at kvinden

- 1) ifølge den foreliggende oplysning fra skattevæsenet til brug ved beregning af dagpenge efter § 4, stk. 2, har haft en årlig dagpengegivende lønindtægt af en sådan størrelse, at den mindst berettiger til dagpengenes laveste sats; og
- 2) inden for de sidste 4 uger før fraværperioden har haft en dagpengegivende lønindtægt af mindst denne størrelse.

Stk. 2. Er betingelsen om størrelsen af den dagpengegivende lønindtægt efter den foreliggende oplysning fra skattevæsenet ikke opfyldt, er kvinden dog berettiget til dagpenge, såfremt hun i mindst 6 måneder inden for de sidste 12 måneder forud for fraværperioden har haft en dagpengegivende lønindtægt af den i stk. 1 nævnte størrelse.

Stk. 3. Ved beregningen af dagpenge-givende lønindtægter efter stk. 1, nr. 2, og stk. 2 medregnes den indtægt, som kvinden ville have haft i tidsrum, i hvilke

- 1) det efter en lægelig bedømmelse skønnes nødvendigt, at kvinden var skånet for arbejde,
- 2) kvinden har været afskåret fra arbejdsløshedsunderstøttelse alene på grund af arbejdsløsheds-kassens regler om ventetid efter indmeldelse.

Stk. 4. Direktøren for den offentlige sygesikring kan tillade, at lønindtægt, der på grund af bestemmelsen i § 2, stk. 2, ikke er dagpengegivende, medregnes efter stk. 1, nr. 2, og stk. 2.

§ 31. En kvinde, der har dagpenge-givende anden erhvervsindtægt, har efter fødslen ret til dagpenge i 4 uger.

§ 32. En kvinde, der er sikret efter § 15, har efter fødslen ret til dagpenge i 4 uger.

Stk. 2. Retten til dagpenge efter stk. 1 indtræder 10 måneder efter indgivelse af anmodning om frivillig sikring. Anmodning om forhøjelse af sikrede dagpenge får efter 10 måneder virkning for dagpenge ved fødsel.

§ 33. Anmodning om dagpenge ved svangerskab og fødsel skal indgives til det sociale udvalg inden 3 måneder efter fødslen. Hvis anmodningen ikke er indgivet inden denne frist, bortfalder retten til dagpenge.

Kapitel 10.

Særlige tilfælde omfattet af ulykkesforsikrings-lovgivningen.

§ 34. Enhver, der kommer til skade ved et ulykkestilfælde, som omfattes af ulykkesforsikringslovgivningen, har ret til dagpenge fra 4. dagpengedag.

§ 35. For personer, der ikke er fuldt beskæftiget ved erhvervsmæssigt arbejde, eller som normalt er uden erhvervsmæssig beskæftigelse, fastsættes den dagpenge-givende indtægt efter et skøn.

Kapitel 11.

Finansiering.

§ 36. Udgifter til dagpenge i arbejdsgiverperioden afholdes af arbejdsgiveren. De øvrige udgifter til dagpenge afholdes af den kommune, hvor den sikrede har bopæl.

§ 37. Der oprettes en dagpengefond, hvis midler tilvejebringes ved bidrag fra arbejdsgiverne, personlige bidrag og bidrag til den frivillige sikring samt ved tilskud fra staten.

Stk. 2. Arbejdsgiverens bidrag udgør 1 pct. af hans lønudgift.

Stk. 3. Det personlige bidrag udgør $\frac{1}{2}$ pct. af det beløb, hvoraf indkomstskat til staten beregnes, og opkræves efter samme regler som folkepensionsbidraget.

Stk. 4. Bidraget til den frivillige sikring fastsættes af direktøren for den offentlige sygesikring i forhold til størrelsen af de sikrede dagpenge og således, at de samlede bidrag skønnes at dække $\frac{3}{4}$ af udgifterne til den frivillige sikring.

Stk. 5. Det særlige bidrag for arbejdsgi-

vere, der efter § 23 har frigjort sig fra forpligtelsen til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden, fastsættes af direktøren for den offentlige sygesikring således, at de samlede bidrag skønnes at dække alle udgifterne, som det sociale udvalg påtager sig ved overtagelsen af forpligtelsen.

Stk. 6. Staten yder et tilskud til dagpengefonden, der udgør forskellen mellem fondens udgifter og indtægter.

Stk. 7. Dagpengefonden bestyres af direktøren for den offentlige sygesikring.

§ 38. Direktøren for den offentlige sygesikring kan fastsætte regler om betaling af et yderligere bidrag for arbejdsgivere, der beskæftiger personer med kortvarige eller tilfældige arbejdsforhold, som bevirker, at de pågældende normalt ikke har ret til dagpenge fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden.

§ 39. Dagpengefonden yder kommunen refusion med 75 pct. af kommunens samlede udgifter til dagpenge.

Stk. 2. Socialministeren fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved refusion af udgifter og om regnskabsaflæggelse og revision.

Kapitel 12.

Administration m. v.

§ 40. I Københavns kommune varetager magistraten de funktioner, som ved denne lov er henlagt til det sociale udvalg. Disse funktioner kan ligeledes varetages af magistraten i kommuner, i hvilke socialministeren har godkendt en særlig styrelsesordning efter § 8 i loven om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender.

§ 41. Direktøren for den offentlige sygesikring bistår kommunerne ved administrationen af denne lov.

§ 42. Socialministeren fastsætter særlige regler om dagpenge til sømænd.

§ 43. Socialministeren fastsætter regler om i hvilket omfang, der kan ydes dagpenge under ophold i udlandet.

§ 44. Det sociale udvalg skal i den tid, hvori der ydes dagpenge, føre kontrol med, om betingelserne for at modtage dagpenge fortsat er opfyldt, og vurdere, om der er grund til at iværksætte særlige foranstaltninger.

Stk. 2. Det sociale udvalg skal senest 3 måneder efter sygdommens indtræden tage den sikredes forhold op til vurdering med henblik på, om der fortsat er ret til dagpenge, og om der er behov for behandling, optræning, overgang til pension samt vejledning og eventuel anden hjælp til den sikrede og hans familie. Dette må ske i fornødent samarbejde med læger, hospitals- og revalideringsinstitutioner samt arbejdsformidlingen.

§ 45. Forpligtelsen til at yde dagpenge bortfalder, såfremt den sikrede mod det sociale udvalgs og lægens opfordring hertil nægter at lade sig indlægge på sygehus eller at modtage nødvendig lægebehandling eller at deltage i hensigtsmæssig optræning for at generhverve arbejdsevnen.

§ 46. Det sociale udvalg har ret til at rejse sag om, hvorvidt den sikrede skal overgå til at modtage en social pension.

§ 47. Har nogen mod bedre vidende urettiliggjort modtaget ydelser efter loven, skal det beløb, der med urette er modtaget, tilbagebetales.

§ 48. Direktøren for den offentlige sygesikring kan kræve oplysninger fra arbejdsgivere, kommunalbestyrelser, skattevæsenet, sygehuse, klinikker, behandlende læger m. v. til brug ved behandlingen af de sager, der hører under direktoratet. Direktøren for den offentlige sygesikring kan pålægge de sociale udvalg at tilvejebringe statistiske oplysninger til brug ved direktoratets virksomhed.

§ 49. Arbejdsgiveren skal give indberetning om lønudgifter, hvoraf bidraget skal beregnes. Direktøren for den offentlige sygesikring fastsætter nærmere regler om denne indberetning, om bidragsindbetaling og om betaling af rente, når bidraget ikke indbetales rettidigt.

Stk. 2. Arbejdsgiverens bidrag til dag-

pengefonden samt påløbne renter kan inddrives ved udpantning.

§ 50. Bidrag til den frivillige sikring indbetales til dagpengefonden efter regler, der fastsættes af direktøren for den offentlige sygesikring.

Kapitel 13.

Klageadgang.

§ 51. Afgørelser truffet af det sociale udvalg kan inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt klageren, indbringes for direktøren for den offentlige sygesikring.

Stk. 2. Afgørelser truffet af direktøren kan indbringes for socialministeren inden for en frist af 4 uger.

Kapitel 14.

Straffebestemmelser.

§ 52. Med bøde eller hæfte straffes, medmindre strengere straf er forskyldt efter den borgerlige straffelov, den, der giver urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved afgørelser efter denne lov eller fortier oplysninger af betydning for sådanne afgørelser.

Stk. 2. Med bøde straffes den arbejdsgiver, der undlader at efterkomme et krav om oplysninger efter § 48 eller undlader at opfylde indberetningspligten efter § 49. Er lovovertrædelsen begået af et aktieselskab, et andelsselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

Kapitel 15.

Internationale forpligtelser.

§ 53. Socialministeren kan i det omfang, internationale forpligtelser gør det nødvendigt, fastsætte bestemmelser, der fraviger § 2, stk. 2, § 11, stk. 1, § 12, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, § 29, § 30, stk. 1 og 2, § 31, § 32, § 37, stk. 2 og § 43.

Kapitel 16.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

§ 54. Loven træder i kraft den 1. april 1973.

§ 55. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

§ 56. Ved beregning af, om dagpenge retten er opbrugt efter §§ 11 og 12, medregnes de dage, for hvilke der er ydet dagpenge efter sygeforsikringsloven og ulykkesforsikringslovgivningen.

Stk. 2. Ved beregning af, om dagpenge retten er opbrugt efter §§ 29, 31 og 32, medregnes de dage, for hvilke der er ydet dagpenge efter lov om børnetilskud og andre familieydelse.

§ 57. Personer, der havde sikret sig dagpenge efter sygeforsikringslovens kap. V, kan i indtil 3 måneder fra lovens ikrafttræden uden hensyn til alder og helbred sikre sig dagpenge efter denne lovs kapitel 6. Ret til dagpenge indtræder, selv om fristen efter § 17 ikke er udløbet.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for arbejdsgivere, der havde sikret sig efter ulykkesforsikringslovens §§ 55 og 74.

§ 58. Personer, der ved lovens ikrafttræden har ret til at modtage dagpenge efter sygeforsikringsloven eller efter lov om børnetilskud og andre familieydelse, overgår for den løbende fraværsperiode på grund af sygdom eller fødsel til at modtage dagpenge efter denne lov. Dagpengene ydes i denne periode med beløb pr. uge af mindst samme størrelse som for tiden inden lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Dagpenge, der ydes i anledning af ulykkestilfælde, som er indtruffet inden lovens ikrafttræden, og som var omfattet af ulykkesforsikringslovgivningen, ydes efter reglerne i den nævnte lovgivning også for tiden efter lovens ikrafttræden.

§ 59. Hvis en sikret, der har modtaget dagpenge efter sygeforsikringsloven, findes berettiget til folkepension, invalidepension eller enkepension, ydes der sygekassen godtgørelse efter reglerne i sygeforsikringslovens § 32, stk. 6, og § 56, stk. 6.

Bemærkninger til lovforslaget.

I. Almindelige bemærkninger.

I socialministerens redegørelse til folketinget af 22. maj 1970 (Folketingstidende 1969-70, forhandlinger, sp. 6372-6380) var angivet hovedindholdet i den kommende dagpengeordning.

Regeringens planer for denne reform var udarbejdet på grundlag af socialreformkommissionens 1. betænkning (nr. 543, 1969). Under debatten i folketinget af socialministerens redegørelse var der i det væsentlige tilslutning til principperne for den kommende dagpengeordning (Folketingstidende 1969-70, forhandlinger, sp. 6724-6750). På dette grundlag er arbejdet med ordningens praktiske tilrettelæggelse blevet fortsat jævnsides med udarbejdelsen af lovforslaget med henblik på ordningens ikrafttræden fra 1. april 1973.

Ordnningen skal afløse de gældende regler om dagpenge i sygeforsikringsloven, i ulykkesforsikringslovgivningen og i lov om børnetilskud og andre familiedydelser. Dagpengene skal ydes efter ensartede regler uden hensyn til, om trang skyldes sygdom, tilskadekomst eller fødsel, og forslaget bygger således på kommissionens målsætning om, at ydelserne skal afhænge af behovet, uanset trangsårsager. Ordningen skal administreres af kommunerne, og forslaget må således ses i sammenhæng med det tidligere fremsatte forslag til lov om den offentlige sygesikring, hvorefter administrationen af sygesikringen henlægges til kommunale myndigheder samtidig med, at sygekasserne ophører ligeledes fra 1. april 1973.

Efter forslaget skal ordningen dække hele befolkningen imod tab af arbejdsindtægt på grund af sygdom, tilskadekomst eller fødsel. Ordningen skal således omfatte alle lønmodtagere — ikke alene de lønmodtagere, der i dag er sikret under dagpengeordningen for lønarbejdere efter sygeforsikringsloven, men også funktionærer og tjenestemænd m. fl., som har ret til løn under sygdom. Under ordningen inddrages endvidere alle med selvstændigt erhverv. Herudover skal der ligesom efter sygeforsikringsloven være en frivillig adgang for husmødre til at sikre sig dagpenge.

Ved udvidelsen af kredsen af de berettigede opnås det socialt set meget betydningsfulde, at der under sikringen inddrages de tilfælde, hvor personer i dag på grund af det opdelt system står uden sikring, eller hvor sikringen ophører for tidligt, f. eks. når funktionæren fratræder efter afskedigelse kortere

tid efter sygdommens indtræden. I det omfang, lønmodtageren har ret til løn fra arbejdsgiveren under sygdom m. v. — hvad enten det er efter anden lovgivning eller efter aftale — kommer ordningen til at virke som en forsikringsordning for arbejdsgivere, der indtræder i lønmodtagerens ret til dagpenge.

Efter forslaget skal dagpengene udgøre 90 pct. af vedkommendes arbejdsindtægt, dog højst 101 kr. i 5 dage om ugen. Dette svarer til dagpengeniveauet pr. 1. april 1971 efter ulykkesforsikringsloven, og den højeste dagpengesats skal herefter reguleres automatisk i takt med lønniveauet i lighed med, hvad der i dag gælder efter ulykkesforsikringsloven.

Forslaget indebærer en meget væsentlig forbedring af dagpengenes størrelse ved sygdom og fødsel, som omfatter langt den største del af dagpengetilfældene. Der gælder her i dag en maksimumssats på 67,50 kr. i 6 dage om ugen og for sygedagpengene endvidere et maksimum på 54 kr. for ikke-forsørgere, og dækningen er begrænset til 80 pct. af indtægten. Forhøjelserne vil være til gavn såvel for lavere lønnede gennem den højere dækningsgrad som for højere lønnede gennem det højere maksimum. Samtidig afskaffes forskelsbehandlingen af forsørgere og ikke-forsørgere.

Forhøjelsen af de maksimale dagpengebeløb indebærer, at dagpengene i langt højere grad end i dag vil blive afpasset individuelt efter den enkeltes hidtidige indtægt. Det kan således skønmæssigt anslås, at omkring halvdelen af de berettigede vil opnå en dagpengedækning på 90 pct. af indtægtstabt uden at nå op på det maksimale dagpengebeløb.

Efter de nuværende, meget summariske regler i dagpengeordningen for lønarbejdere er det beskæftigelsen i de sidste 4 uger og indtægen i den sidste uge, der danner grundlag for dagpengene. Dette grundlag er uanvendelig, når der i så vid udstrækning skal ydes individuelt graduerede dagpenge.

I betænkningen er der stillet forslag om, at dagpengenes størrelse udmåles på grundlag af oplysninger om de sikredes arbejds- og erhvervsindtægter, som tilvejebringes af skattemyndighederne og registreres i kildeskattesystemet. Alternativet hertil vil være, at der opbygges et selvstændigt system med indsamling af indtægtsoplysninger til brug for dagpengeberegningen. Den første mulighed, som indebærer udnyttelse af allerede bestående registre med anvendelse af moderne edb-teknik, må anses for

F. t. l. om dagpenge ved sygdom, tilskadekomst eller fødsel.

langt det mest enkle, og forslaget bygger derfor på denne mulighed.

Det foreslås, at dagpengene ydes efter en ventetid på 3 dage i hver sygeperiode. Efter ulykkesforsikringsloven ydes dagpenge efter en ventetid på 3 dage med adgang til efterbetaling for de første 3 dage, når uarbejdsdygtigheden varer mere end 10 dage. Efter sygeforsikringsloven ydes dagpenge efter en ventetid på 6 dage med efterbetaling efter 3 uger. Efterbetalingen må anses for så uhensigtsmæssig, at den foreslås ophævet i betragtning af nedsættelsen af ventetiden og de øvrige væsentlige forbedringer af ydelserne. Som anført i betænkningen vil en yderligere nedsættelse af eller en afskaffelse af ventetiden medføre en meget kraftig stigning i antallet af dagpengetilfælde. Allerede af administrative grunde har man derfor ikke anset det for muligt ved ordningens start at gå videre i denne retning.

Alle selvstændige erhvervsdrivende skal være omfattet af dagpengeordningen. Den obligatoriske sikring for de selvstændige skal dog være mindre vidtgående end for lønmodtagere, idet de selvstændiges behov for dagpengesikring i de korterevarende sygdomstilfælde må anses for så varierende, at det ikke synes rimeligt at pålægge denne gruppe en forsikring for sådanne tilfælde med den deraf følgende ekstra bidragsbetaling. På den anden side må alle med erhvervsindtægt være sikret på lige fod under længerevarende sygdom — efter forslaget når sygeperioden varer mere end 25 dagpenge dage.

Det er herved også taget i betragtning, at udgifterne til en sådan obligatorisk sikring for selvstændige vil kunne dækkes af det påtænkte dagpengebidrag på 1/2 pct. af skalaindkomsten sammen med en forholds-mæssig del af statsstilskuddet til ordningen.

Et ikke ubetydeligt antal selvstændige har imidlertid benyttet sig af adgangen til frivilligt at sikre sig dagpenge fra sygekasserne, som ydes med en ventetid på 6 dage. Der bør derfor være mulighed for selvstændige for frivilligt at sikre sig dagpenge med samme korte ventetid som lønmodtagere på 3 dage imod betaling af et yderligere bidrag.

Sygekassernes frivillige dagpengeforsikring er i øvrigt blevet benyttet af hjemmearbejdende husmødre. For denne gruppe bør der opretholdes en adgang til at sikre sig dagpenge efter faste satser og imod betaling af faste bidrag. Adgangen til den frivillige sikring bør imidlertid også stå åben for manden, såfremt det er ham, der udfører det huslige arbejde i hjemmet, og forslaget er affattet med henblik herpå.

I kommissionsbetænkningen var behandlet den mulighed, at arbejdsgiveren udbetaler dagpengene i

den første del af sygeperioden. I overensstemmelse hermed foreslås indført den vigtige nydannelse, at arbejdsgiveren får pligt til for egen regning at udbetale dagpenge til de ansatte i indtil 2 uger efter udløbet af ventetiden på 3 dage. Denne arbejdsgiverperiode vil bidrage væsentligt til at udligne forskellen mellem de grupper, funktionærer m. fl., der ifølge deres ansættelsesvilkår har ret til løn fra arbejdsgiveren under sygdom, og de grupper, der er henvist til dagpenge, og den vil kunne danne grundlag for en yderligere udbygning i retning af ret til fuld løn under sygdom ved overenskomst mellem parterne. Arbejdsgiverperioden skal endvidere medvirke til at sikre kontrollen med fraværets rettighed, og den vil samtidig lette kommunernes administration af ordningen uden at medføre administrativt besvær for arbejdsgiverne af nær det samme omfang. Pligten til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden kan for mindre arbejdsgivere med få ansatte betyde en forholdsvis større risiko, og der skal derfor for dem åbnes adgang til gennem ordningen at forsikre sig imod denne risiko ved betaling af et ekstra bidrag.

Bortset fra de kortvarige tilfælde, der dækkes af arbejdsgiverperioden, skal dagpenge udbetales af kommunerne. Det må tillægges stor betydning, at dagpengeudbetalingen således i alle mere langvarige tilfælde foretages af den sociale myndighed i kommunen, som kan påse, at der træffes de nødvendige foranstaltninger med henblik på den pågældendes behandling og helbredelse, revalidering eller overgang til pension, og som samtidig kan være opmærksom på behovet for anden hjælp og støtte til den pågældende og til hans familie. Forslaget er på dette punkt i nøje overensstemmelse med overvejelserne i socialreformkommissionens 1. betænkning om en bedre koordinering af den sociale indsats. Til aflastning af kommunernes administration opbygges et edb-system, som bl. a. skal registrere de dagpengegivende indtægter på grundlag af oplysninger fra kildeskattesystemet og de ydede dagpenge.

Til bedømmelse af de økonomiske konsekvenser af lovforslaget er i nedenstående tabel anført de beregnede udgifter i finansåret 1971-72, hvis ordningen havde været gennemført. Der er således i beregningerne regnet med en maksimumssats på 101 kr. pr. dag, der udbetales for 5 dage om ugen.

Det bemærkes, at de anførte tal ikke umiddelbart kan sammenlignes med de i finansloven for finansåret 1971-72 anførte udgiftstal, der er baseret på pris- og lønniveauet pr. 1. april 1970.

Det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at opstille et sikkert skøn over administrationsudgifterne i forbindelse med den kommende dagpenge-

ordning, og alle de anførte udgiftstal angår derfor alene selve ydelserne.

Beregningerne er i øvrigt baseret på de i lovfor-
slaget indeholdte regler om dækningsprocenten,
antallet af karenstage, varighedsbegrænsningen
m. v.

Beregnete udgifter i 1971 i mill. kr. årlig.

	Nuværende ordning	Efter forslaget	Udgifts- stigningen
<i>Sygedagpenge</i>			
Lønarbejdere	700	850	150
Funktionærer	500	650	150
Lønmodtagere i alt	1.200	1.500	300
Selvstændige og fri- villige forsikringer	20	130	110
I alt	1.220	1.630	410
<i>Barseldagpenge</i>	120	160	40
<i>Ulykkesdagpenge</i>	110	110	0
	1.450	1.900	450

De anslåede samlede udgifter ved den foreslåede dagpengeordning kan ikke umiddelbart sammenlignes med de nuværende udgifter til den gældende dagpengeordning for lønarbejdere. Dette skyldes dels, at personkredsen er udvidet meget betydeligt, og dels at ordningen skal dække indtægtstab forårsaget af også andre årsager end sygdom. I opstillingen er de samlede udgifter derfor opdelt på persongrupper og årsager til indtægtstab.

De anførte nuværende udgifter til hjælp under sygdom for de lønmodtagere, der er omfattet af den gældende dagpengeordning for lønarbejdere, er de beregnede udgifter til denne ordning i 1971. Udgiftsstigningen skyldes dels de foreslåede forhøjelser af ydelserne og dels nedsettelsen af karenstiden.

Den anførte nuværende udgift til funktionærernes og tjenestemændenes sikring under sygdom, der betales af arbejdsgiverne, kan kun anslås skønsmæssigt, idet der ikke findes nogen opgørelse over, i hvilket omfang arbejdsgiverne rent faktisk udbetaler løn under sygdom. Denne anslåede udgift omfatter kun den del af arbejdsgivernes udgift til løn under sygdom, der efter forslaget overtages af ordningen. Den anførte merudgift bliver herved et udtryk for størrelsen af de reelle forbedringer, som ordningen betyder for denne lønmodtagergruppe, og for den samfundsmæssige merudgift ved ordningens gennemførelse. Udgiftsstigningen for funktionærer m. v. hidrører fra dagpengehjælp, der ydes, når ar-

bejdsgiverens pligt til at yde løn under sygdom er ophørt.

De samlede udgifter til den obligatoriske del af dagpengeordningen for selvstændige er anslået til ca. 110 mill. kr. Det er meget vanskeligt at skønne over de kommende udgifter til den frivillige ordning, men med udgangspunkt i tilslutningen til den gældende frivillige ordning, er den samlede udgift hertil skønnet til ca. 20 mill. kr.

Den nuværende udgift til dagpengehjælp som følge af ulykkestilfælde, der for begge grupper af lønmodtagere under ét er anslået til 110 mill. kr., omfatter den del af ulykkesforsikringsselskabernes samlede udbetalinger, der skønnes at gå til betaling af dagpengehjælp. Man har ved den her foreslåede ordning bragt ydelserne under sygdom op på niveau med dagpengeydelsen efter ulykkesforsikringsloven, men forslaget indebærer ikke forbedringer i de sidstnævnte ydelser, og medfører derfor ikke på dette punkt nogen merudgift.

Den nuværende udgift til barseldagpenge omfatter dagpengeudbetalinger efter børnetilskudsloven til lønarbejdere og funktionærer. Tjenestemænd, medhjælpende hustruer og selvstændige erhvervsdrivende kvinder er ikke omfattet af denne ordning. Den periode, hvori hjælpen kan ydes lønmodtagere, er ikke foreslået ændret. Medhjælpende hustruer og selvstændige erhvervsdrivende kvinder får efter forslaget ret til dagpenge i 4 uger efter fødslen. Udgiftsstigningen skyldes således alene udvidelsen af personkredsen og de højere ydelser.

For finansieringen af den nye ordning er taget som udgangspunkt, at det samlede direkte tilskud fra det offentlige til den nye ordning skal svare til statens bidrag til de gældende ordninger, og at forbedringerne skal finansieres via de foreslåede bidrag fra arbejdsgiverne og de sikrede. Dette skyldes, at statens udgifter til den gældende dagpengeordning for lønarbejdere på grund af den stærke stigning i antallet af dagpengedage er kommet til at udgøre en langt større del af de samlede udgifter end forudsat ved fastsættelsen af bidragene fra arbejdsmarkedets parter.

Til dagpengeordningen for lønarbejdere ydes i dag faste bidrag pr. arbejdstime på 11 øre og 5½ øre for henholdsvis arbejdsgivere og arbejdere. Allerede i dag medfører de faste bidrag, at belastningen bliver forholdsvis stor for de lavestlønnede. Når man i langt højere grad overgår til graduerede dagpenge, vil det være nødvendigt, at der ligeledes sker en graduering af bidragene. Der foreslås derfor opkrævet et eget bidrag på ½ pct. af skalaindkomsten, samt et arbejdsgiverbidrag dels i form af én procent af de udbetalte lønsummer og dels i form af arbejds-

gavernes pligt til at udbetale dagpengehjælp i de første 10 dagpengedage under hver sygdomsperiode.

I egetbidraget, der er beregnet at ville indbringe ca. 315 mill. kr. årlig, indgår 15 mill. kr. årlig som beregnet bidrag for selvstændige, der vælger den kortere karenstid på 3 dage, og bidrag fra hjemmearbejdende, der har tegnet en frivillig forsikring. Det foreslåede egetbidrag på $\frac{1}{2}$ pct. af skalaindkomsten er således anslået at ville indbringe ca. 300 mill. kr. årlig.

Det samlede arbejdsgiverbidrag, der er anslået til ca. 985 mill. kr., består dels af arbejdsgiverens udgift til dagpengehjælp for de første 10 dagpengedage og dels af det procentbidrag, der foreslås opkrævet af de samlede lønsummer. Arbejdsgivernes direkte udgift til dagpengehjælp er anslået til ca. 360 mill. kr. årligt, medens bidraget på én procent af lønsummen skønnes at ville indbringe ca. 625 mill. kr. årligt.

Opkrævningen af arbejdsgivernes bidrag på grundlag af hele lønsummen uden noget maksimum er udtryk for en social udligning, som vil give en forholdsmæssig lettelse for de laverelønnede.

Udgifterne er beregnet fordelt således:

	Nuværende udgift mill. kr. årlig	Efter reformen mill. kr. årlig	Udgifts- stigning mill. kr. årlig
Arbejdsgiverne	760	985	225
Det offentlige	600	600	0
Eget bidraget fra lønmottagere, selv- stændige og frivilligt forsikrede	90	315	225
Dagpenge i alt	1.450	1.900	450

Kommunerne vil få en væsentlig indflydelse på størrelsen af den dagpengehjælp, der ydes. Kommunerne kan endvidere i visse tilfælde vælge mellem dagpengeydelsen og andre sociale ydelser, hvortil kommunerne yder bidrag.

Efter forslaget skal kommunerne derfor selv bære 25 pct. af den samlede udgift til dagpenge. Dette beløb er anslået til ca. 1.540 mill. kr. om året, og forslaget vil således medføre en samlet udgift for kommunerne på ca. 385 mill. kr. om året.

Med overgangen til procentbidrag i stedet for de faste ørebidrag til den gældende dagpengeordning er der skabt sikkerhed for, at bidragene til ordningen vil stige i takt med lønudviklingen. De fremtidige udgiftsstigninger i ordningen som følge af denne udvikling vil således automatisk blive dækket

for så vidt angår den del, der svarer til bidragenes nuværende del af de samlede udgifter.

Hvis det viser sig, at den her foreslåede udgiftsfordeling — hvorefter arbejdsgiverbidraget dækker ca. $\frac{1}{2}$ og egetbidraget ca. $\frac{1}{6}$ af de samlede udgifter — ikke kan opretholdes med de fastsatte bidragsprocenter, f. eks. ved en ændring af antallet af dagpengedage, forudsættes fordelingen genoprettet ved en ændring af bidragssatserne.

De nuværende *administrationsudgifter* falder navnlig på sygekassernes udgifter til administration af dagpengeordningen for lønarbejdere og den frivillige dagpengeordning, centralforeningernes udgifter ved opkrævning af bidragene til ordningen samt ulykkesforsikringssekskabernes udgifter til administration af den del af forsikringen, der angår dagpenge. Administrationsvederlaget til sygekasserne for administrationen af den gældende dagpengeordning, der udgør 2,5 pct. af udgiften til dagpenge er for finansåret 1971-72 anslået til 18 mill. kr. Endvidere får centralforeningerne et vederlag for opkrævningen af bidragene til ordningen, hvilket er anslået til 2,5 mill. kr. Det er dog ikke muligt at sige, om disse beløb rent faktisk dækker sygekassernes og centralforeningernes udgifter til administration af dagpengeordningen.

Det er vanskeligt at skønne over forsikringssekskabernes udgifter til administrationen af den del af den lovpligtige ulykkesforsikring, der vedrører dagpenge. Selskabernes samlede omkostninger udgør ca. 15 pct. af de samlede præmieindtægter inden for den lovpligtige ulykkesforsikrings område. Hvis denne omkostningsprocent benyttes på den del, der vedrører ulykkesdagpengene, giver det en udgift til administrationen heraf på godt 15 mill. kr.

Det må antages, at der vil ske en vis forøgelse af administrationsudgifterne under den kommende ordning, dels fordi personkredsen udvides, og dels fordi dagpengenes størrelse i højere grad skal individualiseres. En væsentlig del af denne udgiftsstigning vil dog ikke give sig udtryk i en forøgelse af personalet, men vil skyldes etableringen af det planlagte edb-system, der i samarbejde med andre centrale registre skal støtte og lette den daglige administration i kommunerne. Når ordningen tilrettelægges således, at der i vidt omfang bygges på et samarbejde med skattemyndighederne ved anvendelse af kildeskattesystemet, vil administrationsudgifterne endvidere kunne begrænses. Bidragsopkrævningen hos arbejdsgiverne vil blive forenklet, såfremt bidraget som foreslået beregnes som en procentdel af den samlede lønudgift. Beregning og opkrævning kan ske direkte på grundlag af de indberetninger, som arbejdsgiverne i forvejen skal afgive vedrør-

rende kildeskatten, og mange arbejdsgivere vil således blive fritaget for besværet med den nuværende bidragsberegning. Dagpengebidraget på $\frac{1}{2}$ pct. af skalaindkomsten kan opkræves direkte af skattemyndighederne sammen med folkepensionsbidraget og de personlige skatter. Opkrævningen af dette bidrag vil derfor ikke medføre merudgifter.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til kapitel 1.

Til § 1.

Ifølge stk. 1 indføres fælles regler om dagpenge som erstatning for tab af indtægt ved uarbejdsdygtighed på grund af sygdom, herunder tilskadekomst, eller fødsel. Bestemmelserne i denne lov træder således i stedet for reglerne om dagpenge i sygeforsikringslovens kap. V og afsnit II, i ulykkesforsikringslovgivningen og i børnetilskudslovens kapitel 3.

Efter stk. 2 skal der endvidere være adgang til at sikre sig dagpenge for personer, der udfører husligt arbejde i hjemmet, selvom der ikke direkte kan konstateres et indtægtstab.

Til kapitel 2.

Til § 2.

Bestemmelsen i stk. 1 omhandler den dagpengegivende indtægt, d. v. s. den indtægt som danner grundlag for beregning af dagpenge.

Der skelnes mellem dels *lønindtægt* og dels *anden erhvervsindtægt*, som i væsentlig grad skyldes den sikredes egen arbejdsindsats.

Spørgsmålet om fremskaffelsen af de nødvendige indtægtsoplysninger er behandlet i socialreformkommissionens betænkning side 248 og flg. I overensstemmelse hermed forudsættes det ved ordningens praktiske tilrettelæggelse, at der i vidt omfang skal gøres brug af de indtægtsoplysninger, der allerede er registreret i kildeskattesystemet. Heraf følger det imidlertid, at det indtægtsbegreb, der skal anvendes i dagpengeordningen, tildels må bygge på reglerne for opgørelsen af de skattepligtige indkomster.

Det vil ikke være hensigtsmæssigt, at dette indtægtsbegreb afgrænses nærmere direkte i loven. Det foreslås derfor, at socialministeren fastsætter de nærmere regler herom, hvorved det også bliver muligt løbende at justere disse regler under hensyn til ændringer i skattereglerne samt til erfaringerne fra ordningens anvendelse.

Hovedprincippet må være, at alle indtægter, der er vederlag for eller resultat af vedkommendes egen arbejdsindsats, medregnes til den dagpengegivende indtægt, idet der her er en formodning for, at indtægten falder bort i tilfælde af sygdom, tilskadekomst eller fødsel. Om indtægten faktisk falder bort kan imidlertid ikke altid være afgørende. For selvstændiges erhvervsindtægter kan der således af bevismæssige grunde ikke stilles krav om et konkret indtægtstab, og for funktionærer, tjenestemænd og andre med ret til sygeløn indtræder arbejdsgiveren i den sikredes ret til at få dagpenge udbetalt.

Til *lønindtægt* må henregnes vederlag for lønnet arbejde i tjenesteforhold, d. v. s. at alle lønindtægter, der giver ret til lønmodtagerfradrag, normalt også skal indgå i dagpengegivende lønindtægt.

Til lønindtægt må principielt også medregnes forskellige løntillæg, i det omfang der er tale om tillæg til lønnen og ikke dækning for merudgifter, der er forbundet med erhvervelse af lønnen.

Til lønindtægt må endvidere henføres forskellige indkomster, som ikke hidrører fra tjenesteforhold, og som derfor ikke berettiger til lønmodtagerfradrag. Dagpenge efter denne lov samt arbejdsløshedsdagpenge, der træder i stedet for lønindtægt, må således medtages i dagpengegrundlaget. Visse varige indtægter, f. eks. pensionsindtægter, kan derimod ikke medregnes.

Den dagpengegivende lønindtægt vil derfor ikke nødvendigvis være sammenfaldende med A-indkomsten i skattelovgivningens forstand, men i de fleste praktisk forekommende tilfælde vil der være overensstemmelse mellem disse begreber.

Dagpengegivende anden erhvervsindtægt må omfatte alle erhvervsindtægter, der ikke er lønindtægter, og som i væsentlig grad skyldes den sikredes egen arbejdsindsats. Der er her navnlig tale om selvstændiges erhvervsindtægter. Ved opgørelsen af anden erhvervsindtægt må der tages udgangspunkt i den selvangivne skattepligtige indkomst. Der må til denne indkomst *tillægges* udgifter, der ikke vedrører erhvervsvirksomheden, f. eks. udgifter til personlige forsikringer, og *fratrækkes* indtægter, der ikke vedrører erhvervsvirksomheden, f. eks. lønindtægter, honorarer og pensioner. Medhjælpende hustruer må have ret til dagpenge på grundlag af den del af mandens erhvervsindtægt, som ved beregning af hans skattetilsvær betragtes som indtjent af hustruen.

Spørgsmålet om, hvordan kommunerne på forhånd på en hensigtsmæssig måde kan få oplysning om de sikredes dagpengegivende indtægter, tænkes løst ved for lønindtægternes vedkommende at benytte de indtægtsoplysninger, som arbejdsgiverne i forvejen skal afgive på redegørelserne til kildeskatt-

tedirektoratet. Arbejdsgiverne skal således allerede i dag markere på redegørelserne, såfremt den udbetalte A-indkomst er af en sådan art, at den ikke berettiger til lønmodtagerfradrag. Oplysningerne konverteres og registreres i forvejen i kildeskattesystemets edb-registre. Det vil derfor være muligt uden at pålægge arbejdsgiverne nogen yderligere arbejdsbyrde på en nem måde at overføre oplysningerne om lønindtægterne til dagpengeordningens edb-system.

For anden erhvervsindtægts vedkommende er det ikke hensigten på forhånd at registrere indtægterne. Dels ville arbejdet med den særlige opgørelse af selvstændiges regnskaber være overordentlig tidskrævende, og dels skal der på grund af ventetiden på 25 dagpengedage for anden erhvervsindtægt efter forslaget § 9, stk. 3, ydes dagpenge i færre tilfælde.

Der påregnes i stedet en ordning, hvorefter de selvstændige frivilligt har adgang til sammen med selvangivelsen at udfylde en blanket, hvorpå erhvervsindtægten gøres op. Når den kommunale dagpengemyndighed i det konkrete tilfælde har brug for oplysninger om anden erhvervsindtægt, må der ske en høring af ligningsmyndigheden, der kontrollerer vedkommendes opgørelse. Hvis vedkommende ikke tidligere har udfyldt blanketten, må det ske i forbindelse med anmodningen om dagpenge, og først derefter vil dagpenge kunne beregnes og udbetales.

Der henvises til bestemmelserne i lovforslagets § 6 om adgang til at fravige indtægtsgrundlaget.

Efter stk. 2 er retten til dagpenge betinget af, at indtægten er skattepligtig her i landet. Den pågældende vil i så fald også normalt direkte og indirekte komme til at bidrage til ordningen. Der kræves derimod ikke bopæl her i landet.

Der kan imidlertid med denne bestemmelse forudses tilfælde, hvor personer ikke opnår dagpengedækning, hverken efter den danske ordning eller efter en tilsvarende udenlandsk ordning, f. eks. for visse grupper af grænsearbejdere, og omvendt kan der eventuelt forekomme tilfælde, hvor der ville være ret til dagpenge både efter den danske ordning og efter en udenlandsk ordning. På linie med gældende praksis efter sygeforsikringsloven foreslås derfor i stk. 3 en adgang for direktøren for den offentlige sygesikring til at fastsætte bestemmelser, hvorved lovens almindelige ordning i sådanne tilfælde fraviges.

Til kapitel 3.

Til § 3.

I stk. 1 foreslås dagpengedækningen sat til 90 pct.

af indtægten. Det er en forhøjelse i forhold til sygeforsikringslovens bestemmelser, hvorefter dagpengehjælpen ikke kan overstige $\frac{4}{5}$ af den sikredes daglige fortjeneste. Ved beregning af den dagpengegivende indtægt pr. dag forudsættes årsindtægten delt med 260, jfr. bestemmelsen i § 9, stk. 1, hvorefter dagpenge ydes for 5 dage om ugen. Dagpengenes højeste sats foreslås endvidere forhøjet i forhold til højeste sats i sygeforsikringsloven. Efter disse forholdelser kommer dagpengene til at ligge på linie med, hvad der i dag gælder efter ulykkesforsikringsloven. Dagpengenes højeste beløb, 101 kr. pr. dag, må sammenholdes med bestemmelsen i § 9, stk. 1, om udbetaling for 5 dage om ugen.

Efter stk. 2 foreslås dagpengenes højeste og laveste beløb reguleret automatisk i takt med lønningerne svarende til reguleringen af dagpengenes maksimum efter ulykkesforsikringsloven. Regulering af dagpengesatserne i sygeforsikringsloven kræver derimod lovændring.

Som basis for reguleringen foreslås anvendt timefortjenesten i januar kvartal 1970, der skulle være bestemmende for satsernes størrelse fra 1. april 1971, såfremt loven var trådt i kraft. Med dette udgangspunkt må regulering første gang ske på grundlag af timefortjenesten for januar kvartal 1972 med virkning fra lovens ikrafttræden pr. 1. april 1973. Lønoplysningerne til brug for denne regulering vil kunne foreligge i løbet af efteråret 1972.

Til § 4.

Bestemmelsen angår beregning af dagpenge, der erstatter tab af lønindtægt. Efter stk. 1 skal de dagpenge, som en arbejdsgiver har pligt til at udbetale efter kapitel 7, beregnes på grundlag af indtægten i indtil 4 uger forud for sygdommens indtræden. Dagpengene skal således i denne situation beregnes på grundlag af den aktuelle indtægt hos denne arbejdsgiver. Indtægten må opgøres efter de samme principper, som i dag bruges ved anvendelsen af $\frac{4}{5}$ reglen i sygeforsikringslovens § 53, stk. 3. De nærmere regler for, hvornår en arbejdsgiver er forpligtet til at udbetale dagpenge, er fastsat i kapitel 7.

I de tilfælde, hvor dagpengene udbetales af det sociale udvalg, (bortset fra de særlige tilfælde der er omhandlet i § 22, stk. 1 og § 23), beregnes dagpengene på grundlag af den sikredes årlige lønindtægt i det forudgående kalenderår. Oplysningerne om denne indtægt fremskaffes fra kildeskatteordningen og registreres i dagpengeordningens edb-system, jfr. bemærkningerne til § 2.

Til § 5.

Bestemmelsen vedrører beregning af dagpenge,

der erstatter tab af anden erhvervsindtægt. I disse tilfælde skal der ikke på forhånd registreres et indtægtsgrundlag, jfr. bemærkningerne til § 2, men der må i hvert enkelt dagpengetilfælde indhentes indtægtsoplysninger fra de lokale ligningsmyndigheder.

Til § 6.

Det registrerede indtægtsgrundlag for lønindtægt, jfr. bemærkningerne til § 4, stk. 2, og det indtægtsgrundlag for anden erhvervsindtægt, der er oplyst fra de lokale skattemyndigheder, jfr. bemærkningerne til § 5, kan først foreligge ca. 3-6 måneder efter udgangen af indtægtsåret. Disse grundlag skal derefter anvendes i et år, indtil der foreligger oplysning fra det næste indtægtsår. Indtægtsgrundlaget vil således ligge fra $\frac{1}{2}$ - $1\frac{1}{2}$ år og op til $1\frac{1}{2}$ - $2\frac{1}{2}$ år forud for dagpengeydelsen. Det er derfor ønskeligt, at dette indtægtsgrundlag kan reguleres for alle de sikrede i takt med den almindelige indkomstudvikling i samfundet. Herved vil behovet for individuelle ændringer blive væsentlig mindre. Reguleringen kan f. eks. ske kvartalsvis, således at der ved beregning af dagpenge anvendes samme reguleringsfaktor for alle de sikrede, når beregningen sker på grundlag af årsindtægten oplyst af skattevæsenet. Det er endnu ikke endelig afklaret, om denne regulering kan ske ud fra oplysninger fra kildeskattesystemet, eventuelt suppleret med oplysninger om bevægelser i lønninger og priser. Det må herefter anses for hensigtsmæssigt som foreslået i bestemmelsen, at de nærmere regler om denne regulering fastsættes af socialministeren.

Såfremt indtægtsgrundlaget, eventuelt efter at der er foretaget den foran omtalte almindelige regulering, afviger væsentligt fra den sikredes aktuelle indtægt, må det være muligt at fastsætte indtægtsgrundlaget efter en konkret vurdering. Det må f. eks. kunne ske, når der foreligger skift af stilling eller overgang fra fuldtidsbeskæftigelse til deltidsbeskæftigelse. I de tilfælde, hvor der ikke foreligger et indtægtsgrundlag, f. eks. fordi den sikrede først efter årsskiftet er begyndt at arbejde, vil det ligeledes være nødvendigt at fastsætte indtægten efter en konkret vurdering. Der må fastsættes nærmere regler for, hvornår indtægtsgrundlaget kan fraviges, og reglerne må kunne justeres efter erfaringerne fra praksis. Det foreslås derfor, at socialministeren bemyndiges til ligeledes at fastsætte sådanne regler.

Til § 7.

Det foreslås i stk. 1, at dagpenge kun udbetales i hele kroner. Beløb på 50 øre og derover rundes op.

Det foreslås i stk. 2, at dagpenge, der er mindre end laveste sats, falder bort. Det skyldes, at man

bl. a. af administrative grunde må udelukke de personer, der ikke har reel tilknytning til arbejdsmarkedet, fra at oppebære dagpenge.

Stk. 3 afløser bestemmelserne i sygeforsikringslovens § 29, stk. 3, og § 53, stk. 3, hvorefter den samlede hjælp ikke kan overstige $\frac{9}{10}$ af indtægten. Denne begrænsning må anses for uheldig, idet den f. eks. forhindrer, at arbejdsgiveren supplerer dagpengene op til fuld løn. Svarende til den gældende regel i disse bestemmelsers 2. pkt. må offentlig hjælp, f. eks. i henhold til forsorgsloven eller revalideringsloven, sammen med dagpenge kunne overstige den dagpengegivende indtægt, idet denne hjælp ydes efter en konkret vurdering af den sikredes forhold.

Til kapitel 4.

Til § 8.

Bestemmelsen i stk. 1 afløser den tilsvarende regel i sygeforsikringslovens § 51 og bestemmelsen i ulykkesforsikringslovens § 23 om uarbejdsdygtighed forvoldt ved et ulykkestilfælde.

I stk. 2 foreslås indført en adgang til at nedsætte dagpengebeløbet ved delvis uarbejdsdygtighed. Denne adgang findes ikke efter sygeforsikringsloven. I ulykkesforsikringslovens § 25, stk. 2, findes derimod en lignende regel, hvorefter der er mulighed for at nedsætte dagpengene, dog kun med $\frac{1}{4}$. Det har i praksis vist sig, at der er behov for at kunne yde nedsatte dagpenge i tilfælde, hvor den sikrede ikke længere er helt uarbejdsdygtig, bl. a. når vedkommende efter lægens råd genoptager arbejdet på nedsat tid samt i forbindelse med fravær på grund af ambulante behandlinger igennem længere tid.

Til kapitel 5.

Til § 9.

I stk. 1 foreslås det, at der ydes dagpenge i 5 dage om ugen, at dagpengene beregnes for en uge ad gangen og udbetales bagud. Det er herved taget i betragtning, at 5 dages arbejdsugen vinder større og større udbredelse, og det vil derfor give de færreste problemer, såfremt dagpengene ligeledes ydes for 5 dage om ugen. Dette er en ændring i forhold til sygeforsikringsloven, hvorefter der er 6 udbetalingsdage om ugen, og ulykkesforsikringsloven, hvorefter der er 7 udbetalingsdage om ugen. Dagpenge for enkelte dage må beregnes som en brøkdel af det egentlige beløb i forhold til længden af vedkommendes normale arbejdsuge.

I stk. 2 foreslås det, at ventetiden fastsættes til 3 dagpengedage. Reglen afløser bestemmelserne i sygeforsikringsloven om en ventetid på 6 udbetalingsdage med efterbetaling ved sygdom ud over 3 ugers

varighed og bestemmelsen i ulykkesforsikringsloven om en ventetid på 3 dage med efterbetaling, såfremt sygdommen har en varighed af mindst 10 dage.

Ved beregning af ventetiden vil i de fleste tilfælde kun kunne medregnes dagene fra mandag til fredag, medmindre det godtgøres, at vedkommende har en anden arbejdsuge. Er en lønmodtager f. eks. beskæftiget i en virksomhed med en 6 dages arbejdsuge fra mandag til lørdag, må lørdagene regnes med i ventetiden, selv om der kun bliver beregnet og udbetalt dagpenge for 5 dage om ugen.

For personer med anden erhvervsindtægt foreslås i stk. 3 en ventetid på 25 dagpengedage, jfr. de almindelige bemærkninger.

Reglen i stk. 4 afløser sygeforsikringslovens § 52, stk. 2, sidste pkt.

Der er i praksis gjort undtagelse fra ventetiden efter sygeforsikringsloven i særlige tilfælde, f. eks. ved tilbagefald på grund af samme sygdom og ved hyppige sygdommeldinger på grund af kronisk sygdom. Som forudsat i stk. 5 skønnes det, at der kan blive behov for at fastsætte regler om sådanne undtagelser fra ventetiden.

Til § 10.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 32, stk. 1, og § 56, stk. 1.

Til § 11.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 28, stk. 3, og § 52, stk. 3. Dagpengenes varighed er foreslået sat til længst 1 år ligesom efter sygeforsikringsloven. Dette svarer til 260 dagpengedage med 5 udbetalingsdage om ugen. Bestemmelsen afløser ligeledes ulykkesforsikringslovens § 31, hvorefter der udbetales dagpenge i op til 1 år, idet der dog er mulighed for at udvide dagpengeperioden til i alt 3 år. Af tekniske grunde foreslås det, at dagpengene opgøres månedsvis.

Når dagpengereetten er opbrugt under en sammenhængende sygeperiode på mere end 260 dagpengedage, kan der efter stk. 2 først udbetales dagpenge igen, når den sikrede har været raskmeldt. Dette svarer til bestemmelserne i sygeforsikringsloven. For lønarbejdere forlanges herudover efter sygeforsikringsloven, at beskæftigelseskravet i lovens § 50 på ny har været opfyldt. Efter forslaget kræves i stedet — i overensstemmelse med de principper om dagpengegivende indtægt, som forslaget iøvrigt bygger på — at den sikrede i mindst 5 uger har haft en dagpengegivende indtægt af en sådan størrelse, at den mindst berettiger til dagpengenes laveste sats. De foreslåede 5 uger svarer til den periode med

beskæftigelse, som er en betingelse for at blive optaget i arbejdsløshedsforsikringen.

For personer, der har sikret sig dagpenge efter § 15 på grundlag af husligt arbejde i eget hjem, kan der ikke stilles krav om dagpengegivende indtægt som betingelse for at generhverve dagpengereetten. Efter forslaget forlanges derimod at den sikrede har været raskmeldt, og at der er forløbet 5 uger, inden ny sygdommelding foreligger.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til sygeforsikringslovens § 28, stk. 7, og § 52, stk. 7.

Til § 12.

Stk. 1 og 2 afløser sygeforsikringslovens § 28, stk. 5, og § 52, stk. 4. For pensionister foreslås dagpengenes varighed sat til 13 uger ligesom efter sygeforsikringsloven eller — med 5 udbetalingsdage om ugen — til 65 dagpengedage. Det foreslås, at begrænsningen tillige skal gælde for personer, som er fyldt 67 år, selv om vedkommende ikke oppebærer folkepension. Dette svarer til reglerne for arbejdsløshedsdagpenge. Ligesom efter bestemmelsen i § 11 skal dagpengene opgøres månedsvis.

Som betingelse for at generhverve retten til dagpenge, når denne er opbrugt under en sammenhængende sygeperiode, foreslås i stk. 2 for pensionister en 13 ugersperiode i lighed med de gældende regler for lønarbejderdagpenge, idet der dog i stedet for et krav om lønnet arbejde stilles krav om dagpengegivende indtægt i 13 uger af en størrelse, der mindst berettiger til dagpengenes laveste sats. For personer, der har sikret sig efter § 15 på grundlag af husligt arbejde, forlanges at der er forløbet 13 uger siden raskmeldingen, og inden den sikrede påny er blevet sygdommeldt.

Stk. 3 afløser sygeforsikringslovens § 28, stk. 6, og § 52, stk. 5.

Stk. 4 afløser en lignende bestemmelse i sygeforsikringslovens § 32, stk. 6, og § 56, stk. 6.

Til § 13.

Det foreslås, at de første 13 dagpengedage af hver sygeperiode ikke tages i betragtning ved varighedsbegrænsningen efter § 11 og § 12. Bestemmelsen tilsigter at skabe en ligestilling mellem de persongrupper, der får udbetalt dagpenge eller løn fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden, og de grupper — f. eks. løsarbejdere og personer, der lige har skiftet arbejde — der får udbetalt dagpenge fra det sociale udvalg umiddelbart efter udløbet af ventetiden. At dagpenge i anledning af fødsel efter kapitel 9 ikke medregnes ved varighedsbegrænsningen svarer til de gældende regler i sygeforsikringsloven.

Til kapitel 6.

Kapitel 6 afløser sygeforsikringslovens kap. V om adgangen til frivilligt at sikre sig dagpenge navnlig for selvstændige erhvervsdrivende og for husmødre.

Efter sygeforsikringslovens regler har disse persongrupper ikke ret til dagpenge i tilfælde af sygdom, medmindre de har tegnet en frivillig forsikring. Efter forslaget § 9, stk. 3, har personer med anden erhvervsindtægt end lønindtægt derimod ret til dagpenge i sygdomstilfælde efter samme regler som personer, der har lønindtægt, dog først efter en ventetid på 25 dagpengedage i hver sygeperiode i stedet for efter 3 dagpengedage. Der foreslås derfor indført en adgang til at tegne en supplerende forsikring for dagene fra 4.-25. dagpengedag.

Adgangen for husmødre til at sikre sig dagpenge foreslås opretholdt dog med den ændring, at adgangen skal gælde for personer, der udfører husligt arbejde i hjemmet, d. v. s. både for kvinder og for mænd.

Til § 14.

Bestemmelsen åbner mulighed for, at personer, der har anden erhvervsindtægt, og som i medfør af lovforslagets § 9, stk. 3, er sikret dagpenge fra 25. dagpengedag, kan sikre sig dagpenge fra 4.-25. dagpengedag.

Til § 15.

Personkredsen foreslås udvidet til også at omfatte mænd, der udfører husligt arbejde i hjemmet, i modsætning til sygeforsikringslovens regler, der kun omfatter husmødre. Det er en betingelse, at den samlede husstand er på mindst 2 personer. Også personer, der har dagpengegivende indtægt, kan sikre sig dagpenge efter denne bestemmelse, dog med den begrænsning der følger af forslaget § 3, stk. 1, om dagpengenes højeste sats.

Til § 16.

Bestemmelsen i stk. 1 afløser sygeforsikringslovens § 25, stk. 2. Aldersgrænsen for adgang til at sikre sig dagpenge eller til at få sikrede dagpenge forhøjet foreslås forhøjet fra 45 til 50 år, da der i praksis har vist sig behov herfor. Den foreslåede adgang for direktøren for sygesikringen til at fravige aldersgrænsen træder i stedet for bestemmelsen i sygeforsikringslovens § 25, stk. 2, 2. pkt., og de dertil hørende bestemmelser i sygekassernes vedtægter.

Stk. 2 svarer til sygeforsikringslovens § 25, stk. 3.

Stk. 3 afløser bestemmelsen i sygeforsikringslovens § 25, stk. 4, og giver personer, der ophører med at have lønindtægt, adgang til inden 3 måneder efter, at den dagpengegivende lønindtægt er ophørt,

at sikre sig dagpenge, uanset om alders- og helbredsforholdene er opfyldt. Der skal dog ikke være mulighed for på dette grundlag at sikre sig større dagpengebeløb end det beløb, som den sikrede havde ret til på grundlag af lønindtægten. Adgangen gælder den frivillige sikring både efter § 14 og efter § 15, forudsat at betingelserne i øvrigt er opfyldt. Fristen på 3 måneder efter § 17, stk. 1, gælder ikke for personer, der har sikret sig dagpenge efter denne bestemmelse.

Stk. 4 og stk. 5 svarer til sygeforsikringslovens § 25, stk. 5.

Til § 17.

Stk. 1 svarer til sygeforsikringslovens § 26, stk. 1.

Stk. 2 afløser sygeforsikringslovens § 26, stk. 2. Fristen på 3 måneder gælder ikke for personer, der ophører med at modtage lønindtægt, jfr. § 16, stk. 3, og — i lighed med en bestemmelse i sygekassernes vedtægter — heller ikke for personer, der bliver uarbejdsdygtige ved et ulykkestilfælde.

Til § 18.

Grundlaget for dagpengesatsernes beregning er højeste og laveste sats efter forslaget § 3. Udbetales dagpenge efter dette kapitel samtidig med dagpenge på grundlag af lønindtægt eller anden erhvervsindtægt efter lovens øvrige bestemmelser, kan det samlede udbetalte dagpengebeløb ikke overstige dagpengenes højeste sats, jfr. forslaget § 3.

Stk. 2 indebærer en forhøjelse af dækningen i forhold til sygeforsikringslovens § 29, stk. 3; hvorefter dagpengehjælpen ikke kan overstige $\frac{4}{5}$ af arbejdsindtægten, jfr. også forslaget § 3.

Stk. 3 begrænser størrelsen af de dagpenge, der kan sikres på grundlag af husligt arbejde i hjemmet, og afløser sygeforsikringslovens § 27, stk. 1, 2. pkt.

Til kapitel 7.

De foreslåede bestemmelser bygger på socialreformkommissionens overvejelser i betænkningens kapitel 6, side 278 og flg., om en ordning, hvorefter dagpenge til lønmodtagere udredes af arbejdsgiveren i den første del af sygeperioden. Om begrundelsen for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger.

Til § 19.

Det foreslås i stk. 1, at arbejdsgiveren bliver forpligtet til for egen regning at udbetale dagpenge i 10 dagpengedage, *arbejdsgiverperioden*, efter udløbet af ventetiden på 3 dagpengedage. Denne forpligtelse skal gælde overfor lønmodtagere, der ved sygdommens indtræden har været beskæftiget i mindst 40 timer inden for de sidste 4 uger hos vedkommende

F. t. l. om dagpenge ved sygdom, tilskadekomst eller fødsel.

arbejdsgiver. Et noget lignende beskæftigelseskrav findes i sygeforsikringslovens § 50, stk. 1. Efter forslaget skal beskæftigelseskravet dog være opfyldt hos samme arbejdsgiver, fordi forpligtelsen til at udrede dagpenge påhviler den enkelte arbejdsgiver direkte. Bestemmelsen medfører ingen ændring i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren i henhold til anden lovgivning, f. eks. funktionærloven eller tjenestemandensloven eller efter aftale, er forpligtet til at udbetale fuld løn under sygdom.

Mange ansættelsesforhold kan bringes til ophør med et ganske kort varsel eller uden varsel. Det foreslås derfor i stk. 2, at arbejdsgiveren skal have pligt til at fortsætte dagpengeudbetalingen i hele arbejds-giverperioden, selv om ansættelsesforholdet ophører inden udløbet af denne periode. Det forudsættes derimod, at ansættelsesforholdet bestod ved sygdommens indtræden.

Til § 20.

Det foreslås i stk. 1 og 2, at det pålægges den sikrede at give arbejdsgiveren meddelelse om sygdoms-tilfældet. Arbejdsgiverens pligt til at udbetale dagpenge fra første dagpengedag efter ventetiden skal således være betinget af, at anmeldelsen indgives til arbejdsgiveren inden 3 dagpengedage efter ventetidens ophør. Hvis anmeldelse indgives senere, er arbejdsgiveren først forpligtet til at udbetale dagpenge fra dagen for anmeldelsen.

Bestemmelsen i stk. 3 giver direktøren for sygesikringen adgang til at fastsætte regler, hvorefter der kan dispenseres fra anmeldelsesfristen. Hvis anmeldelsen indgives mere end 3 måneder efter sygdommens indtræden, er der ikke mulighed for at dispensere. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i forslagets § 26 i kapitel 8 om udbetaling af dagpenge fra det sociale udvalg.

Til § 21.

Bestemmelsen tilsigter på dette område at ligestille arbejdsgivere, der udbetaler dagpenge under sygdom, med arbejdsgivere, der udbetaler løn under sygdom, f. eks. efter funktionærloven.

Til § 22.

Det foreslås i stk. 1, at det sociale udvalg udbetaler dagpenge til den sikrede, såfremt arbejdsgiveren undlader at betale, uanset at han er forpligtet dertil. Af sociale grunde bør lønmodtageren således ikke være henvist til selv at søge kravet gennemført.

Dagpengenes størrelse beregnes i det tidsrum, der svarer til arbejdsgiverperioden, på grundlag af den sikredes gennemsnitlige lønindtægt hos arbejdsgive-

ren i indtil 4 uger forud for sygdommens indtræden, jfr. § 4, stk. 1, selv om det sociale udvalg udbetaler dagpengene.

Når det sociale udvalg har udbetalt dagpenge efter stk. 1, skal arbejdsgiveren underrettes om, hvor meget udvalget har udbetalt. Hvis beløbet ikke er indbetalt af arbejdsgiveren inden 4 uger, er der i stk. 2 hjemmel for det sociale udvalg til at lade beløbet inddrive ved udpantning efter retsplejelovens almindelige regler herom.

Til § 23.

For arbejdsgivere, der kun beskæftiger lønnet medhjælp i begrænset omfang, kan forpligtelsen til at udrede dagpenge i arbejdsgiverperioden uden nogen forsikringsmæssig udligning muligvis blive anset for særdeles byrdefuld. På linie med kommissionens overvejelser i betænkningen, side 283, pkt. 26, foreslås det derfor, at der gennem ordningen åbnes adgang for disse arbejdsgivere til at afgive denne risiko mod betaling af et særligt bidrag til dagpengefondens. Det findes hensigtsmæssigt, at de nærmere regler for denne ordning fastsættes af socialministeren, herunder regler om, hvilke arbejdsgivere, der skal have adgang til at afgive risikoen, og hvorledes det særlige bidrag skal fastsættes og opkræves. Afgrænsningen kan f. eks. ske på grundlag af arbejdsgiverens årlige lønudgifter. Ordningen må antagelig i givet fald omfatte alle de ansatte hos vedkommende arbejdsgiver, herunder også ansatte, der har ret til løn under sygdom.

Til § 24.

Forslaget skal forebygge den særlige forøgelse af afskedigelsesrisikoen, som arbejdsgiverperioden ellers ville medføre for personer med visse kroniske sygdomme, der jævnligt giver anledning til fravær fra arbejdet.

Bestemmelsen svarer til den praksis, der har udviklet sig, hvorefter det kan aftales, at sygeforsikringslovens regler om dagpenge til lønarbejdere i sådanne situationer træder i stedet for funktionærlovens regler om løn under sygdom.

Til kapitel 8.

Til § 25.

For lønmodtagere forudsættes det i stk. 1, nr. 1, at det er det normale, at arbejdsgiveren udbetaler dagpenge i arbejdsgiverperioden, og at udbetalingen derefter ved længere varende sygdom overgår til det sociale udvalg (medmindre lønmodtageren fortsat har ret til løn under sygdom, således at arbejdsgiveren indtræder i lønmodtagerens ret til dagpenge,

jfr. forslaget § 28). Det foreslås dog i nr. 2, at udvalget skal udbetale dagpenge straks fra dagpengeperiodens begyndelse, hvis arbejdsgiveren ikke har pligt til at udbetale dagpenge, f. eks. til arbejdsledige, der er tilmeldt arbejdsformidlingen og til lønmodtagere, der lige er tiltrådt hos arbejdsgiveren således at beskæftigelseskravet i § 19 ikke er opfyldt. Hvis arbejdsgiveren uberegtiget nægter at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden, skal dagpengene ligeledes udbetales af udvalget, jfr. herom § 22.

Dagpenge forudsættes endvidere at skulle udbetales fra det sociale udvalg i alle øvrige tilfælde, herunder efter nr. 3 til personer med dagpengegivende anden erhvervsindtægt både efter den tvungne ordning, når ventetiden på 25 dagpengedage er forløbet, og efter en eventuel frivillig forsikring, der dækker fra 4. til 25. dagpengedag, samt efter nr. 4 til alle andre, herunder til frivilligt forsikrede på grundlag af husligt arbejde i eget hjem, og til personer, der omfattes af særreglerne i kapitel 10 om tilfælde under ulykkesforsikringslovgivningen.

Til § 26.

Stk. 1-2 afløser bestemmelserne i sygeforsikringslovens § 31, stk. 1, og § 55, stk. 1, og tildels bestemmelsen i ulykkesforsikringslovens § 46.

For at få udbetalt dagpenge fra første dagpenge dag efter udløbet af arbejdsgiverperioden eller ventetiden skal anmodning om dagpenge efter forslaget indgives til det sociale udvalg inden 3 dagpenge dage efter udløbet af henholdsvis arbejdsgiverperioden og ventetiden. Hvis anmodning indgives senere, udbetales dagpenge fra og med dagen for anmodningen. Det foreslås at give direktøren for sygesikringen mulighed for at fastsætte regler, hvorefter der kan dispenseres fra for sen anmeldelse. Der kan dog ikke dispenseres, hvis anmodningen indgives mere end 3 måneder efter sygdommens indtræden. En tilsvarende dispensationsadgang gælder efter sygeforsikringsloven.

Tilsvarende frister for udbetaling af dagpenge fra arbejdsgiveren er fastsat i § 20.

Stk. 3 og 4 afløser bestemmelser i sygeforsikringslovens § 31, stk. 2, og § 55 stk. 2.

Til § 27.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 55, stk. 3.

Til § 28.

Som omtalt i de indledende bemærkninger skal efter lovforslaget også persongrupper, der har ret til løn under sygdom — funktionærer, tjenestemænd m. fl. — inddrages under dagpengeordningen. Disse persongrupper har således i princippet ret til dag-

penge efter udløbet af arbejdsgiverperioden. Når arbejdsgiveren yder løn under sygdom ud over denne periode, indtræder arbejdsgiveren i den sikrede ret til dagpenge for samme tidsrum. Arbejdsgiverens ret begrænses dog til 90 pct. af lønnen svarende til dagpengedækningen efter § 3. Overskydende beløb udbetales til den sikrede. Bestemmelsen afløser ulykkesforsikringslovens § 30 og børnetilskudslovens § 20.

Begrænsningen i stk. 2, 2. pkt., skyldes et ønske om af administrative grunde at afskære bagatelagte refusionsudbetalinger.

Af sociale grunde må det anses for nødvendigt, at der sker anmeldelse til de sociale myndigheder af alle længere varende sygdomstilfælde. Når ordningen bærer hovedparten af udgifterne til sygeløn, må også kontrolmæssige grunde kræve, at tilfældene anmeldes, og at der gælder visse frister herfor og for fremsættelsen af arbejdsgiverens refusionskrav. De nærmere regler herom foreslås i stk. 3 fastsat af direktøren for den offentlige sygesikring, hvorved der bliver mulighed for en løbende tilpasning af reglerne efter erfaringerne fra praksis.

Til kapitel 9.

Kapitel 9 afløser reglerne om erstatning for mistet arbejdsfortjeneste ved fravær fra arbejde på grund af svangerskab og fødsel i kapitel 3 i lov om børnetilskud og andre familiedydelser (lovbekendtgørelse nr. 388 af 8. juli 1969) og bygger på kapitel VII i socialreformkommissionens 1. betænkning.

Til § 29.

Om dagpengegivende lønindtægt henvises til bemærkningerne til § 2, stk. 1.

Bestemmelsen afløser børnetilskudslovens § 7.

Til § 30.

Det må være en forudsætning for adgang til dagpenge ved fødsel, at kvinden har en vis fastere tilknytning til arbejdsmarkedet. Denne tilknytning skal efter børnetilskudslovens § 8 godtgøres ved opfyldelse af et beskæftigelseskrav. I overensstemmelse med forslagets almindelige principper om grundlaget for dagpenge foreslås beskæftigelseskravet afløst af et krav om en dagpengegivende lønindtægt i et nærmere fastsat omfang.

For at få ret til dagpenge ved fødsel foreslås følgende 2 betingelser opfyldt:

- 1) at den årlige dagpengegivende lønindtægt efter den senest foreliggende oplysning fra skattevæsenet er af en sådan størrelse, at den mindst betragtes til dagpengenes laveste sats, og

2) at lønindtægten i de sidste 4 uger før fraværperioden har været af mindst denne størrelse.

Er alene betingelse 2) opfyldt, kan dagpengene alligevel udbetales, såfremt kvinden inden for de sidste 12 måneder forud for fraværperioden sammenlagt i 6 måneder har haft en dagpengegivende lønindtægt, der mindst berettiger til dagpengenes laveste sats.

På linie med bestemmelser i børnetilskudslovens § 8, stk. 2 og 3, skal efter stk. 3 ved beregningen af ovennævnte dagpengegivende lønindtægter medregnes de indtægter, som kvinden ville have oppebåret i tidsrum,

- 1) i hvilke det efter en lægelig bedømmelse skønnes nødvendigt, at hun var skånet for arbejde, eller
- 2) i hvilke hun har stået til rådighed for arbejdsmarkedet, men på grund af arbejdsløshedskassens regler om ventetid efter indmeldelse har været udelukket fra at modtage arbejdsløshedssubstøttelse.

Dette gælder dog ikke ved anvendelsen af den summariske oplysning fra skattevæsenet efter § 30, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen i stk. 4 afløser børnetilskudslovens § 40, stk. 2, og tager sigte på dispensationer i enkelttilfælde fra bestemmelsen i § 2, stk. 2, hvorefter indtægten for at være dagpengegivende skal være skattepligtig her i landet.

Til § 31.

Efter forslaget skal enhver kvinde med dagpengegivende anden erhvervsindtægt have ret til dagpenge i 4 uger efter fødslen. Denne ret kommer også til at gælde for medhjælpende hustruer, når en del af mandens erhvervsindkomst ved skatteberegningen anses for indtjent af hustruen. Retten til dagpenge skal ikke som efter børnetilskudsloven være betinget af, at der er tegnet frivillig supplerende sikring efter forslaget § 14.

Til § 32.

Frivillig sikring på grundlag af husligt arbejde i eget hjem efter § 15 giver ligeledes ret til dagpenge i 4 uger efter fødslen.

Ventetiderne i stk. 2 afløser børnetilskudslovens § 10.

Til § 33.

Det foreslås, at ret til dagpenge i anledning af fødsel bortfalder, hvis anmodningen indgives mere end 3 måneder efter fødslen. Der har i praksis vist sig at være behov for en sådan regel.

Til kapitel 10.

I de få tilfælde, hvor personer efter forslaget øvrige bestemmelser enten slet ikke, eller først fra et senere tidspunkt (25. dagpengedag) er sikret dagpenge, men hvor de efter ulykkesforsikringslovgivningen (lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl., anordning af 10. juli 1933 angående forsikring af fanger og forvarede mod følger af ulykkestilfælde og anordning af 1. juli 1934 angående ulykkesforsikring af personer, der er anbragt i forsørgelsesanstalter, sindssygehospitaller, ungdomshjem eller lignende anstalter eller som af vedkommende anstalt er anbragt i kontrolleret familiepleje) ville have haft ret til dagpenge allerede fra den 4. dag efter ulykkestilfældet, skal kapitel 10 sikre, at disse personers stilling ikke forringes.

Til § 34.

Bestemmelsen omfatter f. eks. personer, der normalt kun har anden erhvervsindtægt, men som kommer til skade i forbindelse med udførelsen af tilfældigt arbejde hos en arbejdsgiver. Disse personer ville ifølge forslaget § 9, stk. 3, ellers først være sikret dagpenge fra 25. dagpengedag.

Til § 35.

Bestemmelsen omfatter personer med en meget lille dagpengegivende indtægt eller helt uden dagpengegivende indtægt — f. eks. en husmoder eller en pensionist —, der er antaget til tilfældigt arbejde hos en arbejdsgiver. For disse personer må dagpenge beregnes efter en skønsmæssig fastsat indtægt på linie med de regler, der i dag gælder efter ulykkesforsikringslovgivningen i sådanne særlige tilfælde.

Til kapitel 11.

Midlerne til finansiering af ordningen foreslås fremskaffet ved bidrag fra arbejdsgiverne, ved personlige bidrag fra alle skattepligtige, ved bidrag til den frivillige sikring og ved tilskud fra det offentlige afholdt over de almindelige offentlige budgetter.

Til § 36.

Bestemmelsen må sammenholdes med § 39, hvorefter kommunerne modtager delvis refusion af udgifterne til dagpenge af dagpengefondens midler.

Til § 37.

Det foreslås i stk. 1, at der til finansiering af dagpengeordningen oprettes en dagpengefond, hvis midler tilvejebringes gennem de samlede bidrag samt statens tilskud.

Det forudsættes i stk. 2, at arbejdsgiverens bidrag skal beregnes af hans samlede lønudgifter. Hele lønnen for hver enkelt ansat skal således medregnes i bidragsgrundlaget uden nogen øvre grænse. I bidragsgrundlaget må i øvrigt indgå de samme løndelev som dem, der kan blive dagpengegivende efter forslagets § 2.

Forslaget i stk. 4 om størrelsen af bidraget til den frivillige sikring skyldes, at det anses for rimeligt, at der ydes tilskud til denne sikring for personer med anden erhvervsindtægt, der ønsker at opnå dækning fra 4. til 25. dagpengedag, og for personer, der udfører husligt arbejde i eget hjem. Det svarer til, at der i dag ydes tilskud til sygekassernes frivillige dagpengesikring.

Formålet med den særlige adgang, som arbejdsgivere har efter § 23 til at frigøre sig for forpligtelsen til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden er at give mulighed for en risikoudligning. Det foreslås derfor i stk. 5, at bidragene fastsættes således, at de skønnes at dække alle udgifter til ordningen.

Den del af udgifterne, der ikke dækkes gennem bidrag efter stk. 2-5, foreslås i stk. 6, jfr. § 39, finansieret af staten og kommunerne, således at kommunerne betaler 25 pct. af de samlede udgifter til dagpenge, mens staten betaler resten.

Til § 38.

Inden for særlige områder, hvor det i større udstrækning er praksis at anvende ganske kortvarige ansættelser hos samme arbejdsgiver, vil arbejdsgiveren kun i mindre omfang blive forpligtet til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden efter § 19, stk. 1, og dagpenge vil i stedet blive ydet af det sociale udvalg. Der er derfor behov for at kunne pålægge disse arbejdsgivere et yderligere bidrag til dagpengefonden til dækning af udvalgenes merudgifter i denne forbindelse. Dette forudsætter forhandlinger med de interesserede parter, og det foreslås, at nærmere regler om dette yderligere bidrag kan fastsættes af direktøren for sygesikringen.

Til § 39.

Forslaget i stk. 1 medfører, at hver kommune endeligt afholder 25 pct. af deres udgifter til dagpenge.

Til kapitel 12.

Til § 40.

Bestemmelsen er en følge af, at det sociale udvalgs opgaver i København og enkelte andre større kommuner er henlagt til en magistrat.

Til § 41.

Bestemmelsen, der vedrører den centrale administration af dagpengeordningen, pålægger direktøren for den offentlige sygesikring at bistå kommunerne ved administrationen af loven, herunder være dem behjælpelig med fornøden oplysning og vejledning.

Til § 42.

De specielle problemer, der knytter sig til sømænd, herunder spørgsmålet om udbetaling af dagpenge under ophold i udlandet, bevirker, at der må fastsættes særlige regler for denne persongruppe. Der henvises til udvalgsbetænkningen (nr. 568) om sikring af søfarende i sygdomstilfælde, 1970, side 14 og flg.

Til § 43.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 32, stk. 2, og § 56, stk. 2. Der har i praksis vist sig at være behov for ydelse af dagpenge til personer, der opholder sig i udlandet, f. eks. i forbindelse med deres arbejde eller af helbredsmæssige årsager eller som turister. Af praktiske grunde foreslås de nærmere regler fastsat af socialministeren.

Til § 44.

Bestemmelsen bygger bl. a. på overvejelserne i socialreformkommissionens 1. betænkning, side 272 og flg.

Det forudsættes, at de sociale myndigheder — udover selve kontrollen med, at betingelserne for at modtage dagpenge fortsat er opfyldt — nøje overvejer, om der er brug for andre foranstaltninger, f. eks. rådgivning eller anden støtte til familien eller henvisning til behandling m. v.

Bestemmelsen i stk. 2 skal sikre, at dagpengemyndigheden under alle omstændigheder senest 3 måneder efter sygdommens indtræden tager den sikrede forhold op til vurdering, ikke blot med hensyn til iværksættelse af revalideringsforanstaltninger, men også — hvor tilstanden er blevet stationær — med henblik på tilkendelse af invalidepension, eventuelt folkepension eller enkepension ved dispensation, selv om størrelsen af disse ydelser almindeligvis ligger noget lavere. Det sociale udvalg kan ifølge forslagets § 46 rejse sag om, hvorvidt den sikrede skal overgå til at modtage de omhandlede pensioner.

Til § 45.

Bestemmelsen afløser bestemmelserne i ulykkesforsikringslovens § 50, stk. 1, og sygeforsikringslovens § 32, stk. 3, og § 56, stk. 3.

Til § 46.

En bestemmelse om kommunernes adgang til at rejse sag om tilkendelse af invalidepension findes i invalidepensionslovens § 19, stk. 4. Det overvejes at foreslå tilsvarende bestemmelser indføjet i lovene om folkepension og enkepension.

Til § 47.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 32, stk. 8, og § 56, stk. 8, og børnetilskudslovens § 34, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse er i overensstemmelse med den tilsvarende regel i børnetilskudslovens § 34, stk. 2. Man har derimod ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at opretholde den mulighed, der findes i sygeforsikringsloven, for at udelukke personer fra adgangen til at modtage dagpenge.

Til § 48.

Bestemmelsen i stk. 1 afløser bestemmelser i sygeforsikringslovens § 42, stk. 2, og ulykkesforsikringslovens § 49, stk. 2.

For at åbne mulighed for at udføre eller medvirke ved planlægning foreslås det at give direktøren adgang til at indhente statistiske oplysninger fra de sociale udvalg.

Til § 49.

Bestemmelsen pålægger arbejdsgiverne en indberetningspligt om størrelsen af de lønudgifter, hvoraf arbejdsgiverbidraget beregnes, og bemyndiger socialministeren til at fastsætte de nærmere regler om arbejdsgiverens indberetningspligt og om bidragets indbetaling, herunder om beregning af renter, når bidraget ikke indbetales rettidigt.

Ved stk. 2 foreslås det, at arbejdsgiverbidrag, der ikke er indbetalt rettidigt, sammen med påløbne renter kan inddrives ved udpantning.

Til § 50.

Bestemmelsen bemyndiger direktøren til at fastsætte de nærmere regler for opkrævning af bidrag til den frivillige sikring.

Til kapitel 13.

Til § 51.

De foreslåede bestemmelser om klageadgang afløser bestemmelser i sygeforsikringslovens § 42, stk. 5, og § 60, børnetilskudslovens § 32, stk. 2, samt ulykkesforsikringslovens §§ 9 og 10. Ved den foreslåede samling af de hidtil gældende dagpengeregler i én lov er det rimeligt, at bestemmelserne om klageadgang bliver ensartede og også omfatter den frivillige sikring.

Bestemmelserne svarer til de i forslag til lov om

offentlig sygesikring § 24, stk. 4 og 5, foreslåede. Spørgsmålet om oprettelse af en central ankeinstans for det sociale område overvejes for tiden i et arbejdsudvalg under socialministeriet.

Til kapitel 14.

Til § 52.

Bestemmelsen i stk. 1 omfatter såvel sikrede som arbejdsgivere og andre.

Bestemmelsen i stk. 2 afløser til dels reglen i sygeforsikringslovens § 57, stk. 7.

Til kapitel 15.

Til § 53.

Bestemmelsen bemyndiger socialministeren til at gøre undtagelser fra lovens regler med henblik på at opfylde overenskomster med andre lande. Bestemmelsen tager endvidere sigte på sådanne undtagelser fra lovens regler, som måtte vise sig nødvendige for at opfylde forpligtelser som følge af Danmarks eventuelle indtræden i de europæiske fællesskaber.

Til kapitel 16.

Til § 54.

Efter forslaget til lov om offentlig sygesikring ophæves sygeforsikringsloven, herunder også denne lovs regler om dagpenge, ligeledes fra den 1. april 1973. Der vil senere blive fremsat forslag om ændringer i ulykkesforsikringslovgivningen og børnetilskudsloven med virkning fra 1. april 1973 som følge af det foreliggende forslag.

Til § 56.

For ikke at give de personer, der ved lovens ikrafttræden har modtaget dagpenge efter de hidtidige regler en fortrinsstilling, foreslås som en overgangsregel, at dagpenge, der er ydet efter den tidligere lovgivning, medregnes ved beregningen af, om dagpengeretten er oprugt efter §§ 11 og 12.

Ved opgørelsen må der tages hensyn til, at dagpenge efter sygeforsikringsloven og efter ulykkesforsikringslovgivningen udbetales for henholdsvis 6 dage og 7 dage om ugen.

Til § 57.

Bestemmelsen tilsigter at åbne adgang til frivillig sikring efter kapitel 6 for personer, der før lovens ikrafttræden var sikret dagpenge efter sygeforsikringslovens kap. V, men som på grund af alders- og helbredsforholdene i forslaget § 16, stk. 1 og 2, ellers ikke ville have været berettiget hertil. Reglen

gælder efter stk. 2 også sikrede efter ulykkesforsikringslovens §§ 55 og 74.

Til § 58.

Bestemmelsen i stk. 1 angår personer, der rent faktisk fik udbetalt dagpenge ved lovens ikrafttræden, herunder også personer, der modtog dagpenge efter sygeforsikringslovens káp. V, selv om de ikke ønsker frivillig sikring efter forslagets kapitel 6.

For personer, der ikke ved lovens ikrafttræden kunne få dagpenge udbetalt på grund af reglerne i sygeforsikringslovens § 28, stk. 2, og § 52, stk. 2, om ventetid eller reglen i børnetilskudslovens § 7 om, at dagpenge først ydes fra det tidspunkt, da der skønnes at være 8 uger til fødslen, forudsættes det derimod, at dagpenge udbetales efter forslagets regler.

Overgår en person i en løbende fraværperiode fra dagpenge efter sygeforsikringsloven eller børnetilskudsloven til dagpenge efter forslagets regler, skal dagpenge ikke kunne udbetales med mindre beløb, end før lovens ikrafttræden.

På linie med reglerne i ulykkesforsikringslovens §

15, stk. 12, hvorefter et forsikringssselskab efter ophør af dets anerkendelse hæfter for de inden-ophøret indtrufne ulykkestilfælde efter de på dette tidspunkt gældende regler, foreslås i stk. 2, at dagpenge, der ydes i anledning af ulykkestilfælde omfattet af ulykkesforsikringslovgivningen, som er indtruffet inden lovens ikrafttræden, også efter lovens ikrafttræden ydes efter reglerne i ulykkesforsikringslovgivningen. Bestemmelsen forudsættes også at gælde for dagpenge for en løbende fraværperiode på grund af de i ulykkesforsikringslovens § 1 A omhandlede erhvervssygdomme, når fraværperioden er påbegyndt inden lovens ikrafttræden.

Til § 59.

Bestemmelsen sikrer, at dagpenge udbetalt før lovens ikrafttræden kan godtgøres sygekassen efter reglerne i sygeforsikringsloven ved fradrag i folkepension, invalidepension eller enkepension, selv om pensionen først tilkendes efter lovens ikrafttræden, men med virkning også for en periode før lovens ikrafttræden.